

Nr 456.

Av herr **Andersson** i Igelboda och fru **Nordgren**, i anledning av
*Kungl. Maj:ts proposition, nr 229, angående beredande av
stöd åt insättare i vissa sparbanker, m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 229, angående beredande av stöd åt insättare i vissa sparbanker m. m. har anförts, att tillräcklig anledning icke syntes föreligga att utsträcka stödaktionen till att avse även medel, som insatts för kommuners, bolags, föreningars eller andra juridiska personers räkning. Skälet härtill torde väl närmast vara det, att Kungl. Maj:t ansett, att den förlust, som skulle drabba dessa samfälligheter, vid en fördelning på alla dess medlemmar icke skulle behöva bli synnerligen betungande.

Emellertid finnas bland dessa samfälligheter, som enligt propositionen skulle bli utan bidrag, sådana, som ha till enda uppgift att samla de små sparbeloppen till ett visst ändamål. Att ställa dessa sparmedel i en sämre ställning än om de enskilda spararna själva insatt de små sparbeloppen i någon av här ifrågavarande banker synes ej vara överensstämmande med billighet och rättvisa. En typisk grupp av här åsyftade sammanslutningar är de s. k. skatteklasserna, men även sådana sammanslutningar, som haft till uppgift att samla medlemmarnas besparingar för att med dem anskaffa egna hem eller egen bostad i kooperativa bostadshus, torde böra jämföras med dessa skatteklasser. Rörande skatteklasserna är motion redan väckt, varför anledning saknas att här vidare syssla med denna kategori insättare, och rörande bostadsföreningar vilja vi endast uttala den förhoppningen, att utskottet skall finna anledning att upptaga dem bland den kategori insättare, som bör komma i åtnjutande av hjälp från det allmännas sida.

En kategori insättare, som av vad hitintills framkommit synes ha hårt drabbats av bankkraschen, är sjuk- och begravningskassor samt understödsföreningar. Dessa sammanslutningar synas i rätt stor utsträckning placerat de fonder, som skola utgöra grunden för dess verksamhet, i här avsedda sparbanker, varför de nu, därest någon hjälp från statens sida ej lämnas, komma i en svår belägenhet. Att tillgripa uttaxering för att täcka förlusterna är ej lätt, detta inse alla som något sysslat med sjuk-kasserörelsen. De veta huru känsliga medlemmarna äro för varje extra utgift och huru många medlemmar lämna kassorna, då extra uttaxering av en eller annan anledning måste tillgripas.

Just nu äro sjukklasserna på grund av stor sjuklighet i många fall i en

svår ekonomisk belägenhet, varför den ytterligare förlust som nu drabbar dem blir synnerligen kännbar, i all synnerhet om de ej komma i åtnjutande av något stöd i detta hänseende från statens sida.

Då riksdagen tidigare ställt sig välvillig till sjukkasserörelsen och lämnat den ekonomiskt stöd, våga vi hoppas, att riksdagen även i detta hänseende skall visa sig förstående för det betryckta läge de kassor råkat i, som haft sina medel placerade i här ifrågavarande banker, och vid lämnande av stöd till övriga insättare även medtaga sjukkassor och understödsföreningar.

Då vi förutsätta, att riksdagen kommer att ge ett väsentligt starkare stöd åt insättarna i allmänhet än vad i den kungl. propositionen förutsettes, och då vi anse att sjukkasserörelsen är i behov av ett särskilt stöd, få vi hemställa,

att riksdagen, vid beviljande av medel till stöd åt insättare i Allmänna sparbanken i Stockholm m. fl. sparbanker, måtte bestämma att sjuk- och begravningskassor samt understödsföreningar skola garanteras 90 procent av sina tillgodohavanden.

Stockholm den 24 april 1929.

Martin Andersson.

Olivia Nordgren.